Ч. 191. Второк 26 серпня (8 вересня) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Скликане соймів краевих. — Мрачна непевність ситуациї на Угорщині. — Контра-заговір сербских офіцирів. — З поля ворохобнї).

Після вістий, які наспіли з Відня, мають бути скликані сойми краєві вже в найблизшім часї а то в слїдуючім порядку: Зальцбурґский, буковиньский і форарльберґский на 10 с. м.; долїшно-австрийский, каринтийский, шлеский і галицкий на 14 с. м.; горішно-австрийский на 17 с. м.; моравский і стирийский на 21 с. м.; країньский на 22 с. м., а ческий і тирольский на 29 с. м. Не будуть тепер скликані сойми триестиньский, дальматиньский, горицкий і істрийский, а то задля браку важних справ до залагодження. Пізнїйше будуть і тоті сойми скликані.

Ситуация на Угорщині несподївано заплутала ся мабуть ще більше, як доси. По приїздї монарха до Будапешту не було вже й бесїди про покликане Векерля до утвореня нового кабінету, а за то розійшла ся чутка, що ту місию має одержати міністер фінансів Люкач. В суботу в полудне о 1 годині явив ся міністер Люкач у Цїсаря і був цїлу годину на авдиенциї. По тїй авдиенциї вернув Люкач назад до міністерства фінансів, де ожидаючим его журналїстам так сказав: Я предложив Є. Вел. всї обставини, задля яких я не повинен би і не хотїв би обняти місиї утвореня кабінету. Цїсар зволив ласкаво відступити від повіреня менї місиї утвореня кабінету, признаючи повну рацию згаданим обставинам.

Орґан угорского правительства „Magyar Nemzet“ так характеризує ситуацию: Жаль нам, що веселі надії на розпутане ситуациї нинї зовсїм щезли і що знову настав стан непевности. Мусїли то бути важні перешкоди і рішаючі причини, які п. Люкач предложив Монарсї. За тим промавляє вже та обставина, що корона і єї дорадники старають ся з найбільшою совістностию і обєктивностию залагодити кризу, бо хотять очевидно мати запоруку успіху того полагодження, до якого хотять взяти ся. Мрака абсолютної непевности вкриває політичний вид. Але нема причини до розпуки. Мадярский нарід перебув вже далеко тяжші ситуациї, як то примусове положенє, в яке упхала край упертість насильственної партиї.

В Сербії грозить контр-революция. Король Петро надармо їздив по краю і старав ся успокоїти офіцирів, котрі не хотять піддати ся убийникам давного короля. В Нїшу напоминав він офіцирів до згоди і якраз в Нїшу викрито небезпечний заговір. Там арештовано кількох офіцирів, що приготовляли просьбу до короля, щоби він покарав убийників давного короля і збирали на ту просьбу підписи офіцирів по всїх ґарнізонах. Після „Беоґрд. Новостий“ проводирями нового заговору були капітан ґенерального штабу Новакович і капітан від піхоти Тодорович. У них знайдено відозву того змісту, що правдиві офіцири не повинні стерпіти тої ганьби, яку заподіяно офіцирскій чести через убите короля Александра. Всї честні офіцири повинні жадати, щоби тих заговірників, котрі брали участь в змасакрованю короля Александра, виключено з корпуса офіцирского. Коли би то не стало ся, то треба би їх силою викинути. Відозву ту підписало 25 офіцирів і минувшого четверга всїх їх арештовано. Капітана Лазаревича, котрий перевозив ту відозву до ґарнізону в Неґотинї, арештовано також, коли вертав через Ґолубовац; у него знайдено також один примірник тої відозви.

З иньшого жерела доносять знову, що на відозві були поставлені також питаня: 1) Чи офіцири бажають виключення убийників короля з армії. — 2) Чи бажаєте укараня їх? Се послїдне питанє підписало лиш дуже мало офіцирів, але все-таки знайшло ся звиш 900 підписів офіцирских на відозві.

---

6)

Пес Баскервілїв.

(З анґлїйского — Конана Дойля).

(Дальше).

— Можливе й те — сказав сер Генрі — що хтось у власнім інтересї хоче недопустити мене до замку.

— Може бути — замітив Шерльок Гольмс. — Дякую вам, докторе, що дали менї розвязати загадку з такими цїкавими подробицями. А тепер полишаєсь нам рішити одно важне питанє, сер Генрі: чи маєте їхати або не їхати до замку?

— Чомуж менї не їхати?

— Бо там може грозити вам небезпечність.

— Небезпечність від злого духа, що переслїдує родину, чи від людий?

— Се треба би виясинти.

— Думайте собі, панове, як вам завгодно, але я вже знаю що зробити. Пане Гольмс, нема в пеклї такого чорта, анї на земли такого чоловіка, котрий в силї недопустити, щоби я удав ся до оселї моїх батьків. Се моє послїднє слово.

Єго чорні брови зморщили ся при тих словах, а лице прибрало червону краску. Послїдний потомок Баскервілїв унаслїдив очивидячки горячу вдачу своїх предків.

— А все таки — додав — я не мав ще часу застановити ся як слїд над тим, що ви менї оповіли. Годї відразу рішити ся в дїлї, коли я ледви чи добре зрозумів. Я рад би провести годину сам оден... Пане Гольмс, тепер маємо пів до одинайцятої; вертаю просто до готелю; може зволите ласкаво прийти до мене з доктором Ватзоном о другій і з'їсти спільно снїданє? Думаю, що за той час вироблю собі яснїйший погляд на цїлу річ.

— Годиш ся, Ватзоне?

— Дуже радо.

— В такім случаю можете нас дожидати. Чи післати по дорожку?

— Волю йти пішки, бо та история трохи мене розгорячила.

— А я стану вам товаришем у тім проходї — відозвав ся др. Мортімер.

— Отже до побаченя о другій!

Ми почули кроки наших гостий на сходах і лоскіт замиканих сїнешних дверий. В ту-ж мить Гольмс перемінив ся із задумчивого мислителя в чоловіка дїла.

— Капелюх і черевики, Ватзоне, борзо! Хвильку гаяти годї!

Метнув ся у шляфроцї до спальнї і незадовго повернув одїтий в сурдут. Ми збігли сходами на долину і вийшли на улицю. Др. Мортімер і Генрі Баскервіль ішли яких двіста метрів перед нами, в напрямі улиці Оксфорд.

— Чи маю їх дігнати та задержати? — спитав я.

— Бій ся Бога, дай спокій! Для мене твоє товариство вистарчає, коби лиш ти вдоволив ся моїм. Нашї нові знакомі мають розум, коли їдуть пішки; се дуже гарний ранок на прохід.

Гольмс приспішив свою ходу, так що небавком наше віддаленє від тамтих панів зменшило ся о половину. Ми йшли відтак за ними улицею Оксфорда, опісляж Реджента. Оден раз др. Мортімер і Баскервіль задержали ся перед якоюсь склеповою виставою, і ми учинили те саме. Через хвилю Гольмс скрикнув з утїхи; слїдячи напрям его бистрого погляду, я замітив дорожку з якимсь чоловіком, котра стояла по противній стороні улиці і тепер рушила поволи дальше.

— Маємо его, Ватзоне! Ходи скоро! Придивім ся єму принайменше, коли не удасть ся нам нїчо лїпшого.

В ту-ж мить я замітив чорну, густу бороду і двоє пронизуватих очий, що глядїли на нас крізь бічні вікна дорожки. Скоро потім відчинив ся отвір з переду, чоловік з бородою крикнув щось до візника і дорожка помчала улицею Реджента. Гольмс озирнув ся довкола, глядаючи другої, але не знайшов нї одної порожної. Відтак пустив ся в дикім розгонї серед уличної метушнї за дорожкою, але єї віддаленє було за велике і небавком она щезла нам вовсїм з очий.

— Ось і маємо! — сказав Гольмс гірко, коли видобув ся задиханий з поміж филї возів. — Видів хто таке нещасте і таку безпомічність? Ватзоне, Ватзоне, коли в тебе яка совість, то мусиш ту неудачу затямити і записати побіч моїх успіхів.

— Хто се був?

— Не маю понятя.

— Шпігун?

— Гм, міркуючи потім всїм, що ми чули,

Про ту саму справу доносять з Білграду: Президент міністрів Авакумович в розмові з сотрудником „Београд. Новостий“ заявив, що він переконаний, що подія в Нишу закінчить ся спокійно і недовго щезне зі сьвіта. Президент міністрів розповів, що кільканайцять молодших офіцирів всего рода зброї казали мабуть в Нов. Саді видрукувати рід пропамятного письма, в котрім ставлять згадане повисше жадане усуненя з армії офіцирів, що брали участь в убийстві короля, взглядно домагають ся їх укараня. Більшість офіцирів, котрим предложено се пропапятне письмо, висказала ся за виключенєм. Один офіцир написав побіч свого підпису, щоби всїх тих офіцирів вигубити. Проводирями сего нового заговору суть капітан Мілан Новакович і надпоручник Аза Тодорович, оба свояки давних міністрів. Тепер установлено войскову комісию, котра веде слідство, а предсїдателем тої комісиї єсть майор Шушкалович. Президент міністрів заявив, що тут не розходить ся анї о головну зраду, анї о заговір, але все-таки не можна, щоби офіцири в той спосіб збирали підписи. Впрочім не можна знати, яка була їх остаточна ціль.

Із Земуня Семлина доносять, що там схоронив ся бувший маршалок двору сербского короля Александра, Міливой Николаєвич, котрий був також вмішаний до змови в Нишу і тепер втїк з Білграду. — Після послїдних вістий всїх арештованих в Нишу офіцирів випущено на волю; инша версия каже, що товариші тих офіцирів змусили старшину випустити їх на волю.

Коли би можна повірити вістям з Константинополя, то в Македонії недалеко вже до спокою, бо войскам турецким удало ся вже розбити три ватаги ворохобників а четверта втекла в гори. Войскові аташе виїхали до Македонії, щоби на місци переконати ся, як справа стоїть. В Болгариї розвязано собрание а коли правда, що в Софії надзвичайна рада міністрів під проводом князя ухвалила удержане мира, то можна сподівати ся, що на балканьскім півострові настане дійстно спокій.

Новинки.

Львів дня 7-го вересня 1903.

— **Гостина Є. В. Цїсаря у Львові.** В часї побуту Є. В. Цїсаря у Львові представлять ся Монархови церковні і правительственні достойники, депутация шляхти, посли, представителї ріжних поважних інституций, товариств і т. д. Приготовленя що-до уложеня дотичних лїст вже кінчать ся, бо надвірна канцелярия мусить бути завчасу повідомлена, хто возьме участь в якій депутациї. Цїсар буде мешкати в часї свого побуту в палатї Намістниківскій, де займе три комнати на першім поверсї в лївім крилї, зараз коло салї, в котрій буде уділяти авдиенций. Ті комнати обивають ся тепер новими тапетами. Дня 10 с. м. вечером прибуде до Львова 8 двірских служачих, 4 повози і 8 коний. Слїдуючого дня приїде до Львова 10 вояків цїсарскої прибічної ґвардиї. Приготовленя на приняте Монарха роблять ся з поспіхом. На площи сьв. Юра вже поуставлювано стовпи лякировані на червоно, на котрих будуть поуміщувані фляґи. Дотичні роботи переводять ся навіть в ночи при сьвітлї ліхтарень. — Вчера і нинї повернула до Львова залога з осїнних маневрів під Перемишлянами. Часть львівскої залоги рушить по кількадневнім відпочинку під Комарно, де відбувають ся маневри кавалериї. Цїсар прибуде на маневри дня 13 с. м. і стане кватирою в Хлопах, в палатї ґр. Лянцкороньского. Цїсарскі маневри будуть тревати три дни. Під Комарно відійдуть всї львівскі піхотні полки, а іменно з кождого баталїона по одній компанїї, т. є. четверта часть полку.

— **З львівскої аепархії.** Презенти одержали оо.: Ярослав Лучаковский на Ораву і Володим. Престашевский на Козьову, скільского деканата.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** затвердила вибір Болесл. Розвадовского і Кар. Ніґріна на відпоручників ради повітової до окружної ради шкільної в Косові і Едм. Ценара, учителя виділової школи у Львові на представителя учительства до окружної ради шкільної міскої у Львові. — Ц. к. краєва рада шкільна іменувала заступниками учителїв в середних школах: Мих. Галущиньского в академичній ґімназиї у Львові, Жигм. Кавецкого в ґімназиї в Яслї, о. Йос. Гейнара заступником катихита в тій-же ґімназиї, Ів. Бурду і Брон. Ґавла в І-ій ґімназиї в Перемишли, Ів. Примака і Алекс. Павляка в ґімназиї в Золочеві, Ів. Валяса в І. ґімназиї в Коломиї, Володисл. Шуйского в ґімназиї в Станиславові, д-ра Жигм. Запалу і Едм. Тенчаровского в ґімназиї в Сяноцї, Володисл. Альбрехта, Фр. Новака і д-ра Стеф. Генцля в І. ґімназиї в Терпополи, Кар. Калицака для филїї ґімназиї Франц-Йосифа у Львові, Ґуст. Швайнера і Ант. Стрілецкого в Самборі, дра Зиґфр. Райнера і д-ра Ант. Корчиньского в Стрию, Меч. Шрайбера в V. ґімназиї у Львові, Болесл. Гродецкого асистентом до науки рисунків в І-ій ґімн. в Коломнї, дра Стан Венцковского в І школї реальнїй в Кракові, Волесл. Кельского в І школї реальнїй у Львові, Кар. Загаєвского в ІІ. школї реальній у Львові, Алекс. Вележиньского в школї реальній в Тарнові і Володим. Ляврецкого в школї реальнїй в Терноноли. — Ц. к. краєва рада шкільна іменувала Александра Ґамоґу учителя народних шкіл у Львові заступником учителя в ц. к. мужескій семинариї учительскій у Львові. — Ц. к. краєва рада шкільна перенесла заступників учителїв в в середних школах: Ґв. Газа з ґімн. в Золочеві до І. ґімн. в Перемишли, Викт. Лозиньского з ІІ. ґімн. в Перемишли до ґімн. в Бережанах, Вільг. Влодка з І. ґімн. в Коломиї до ґімн. в Бучачи, Ант. Ольберка з ґімн. в Станиславові до ІІ. ґімн. в Коломиї, Йос. Розкоша з ґімн. в Станиславові до І. ґімн. в Коломиї, Болесл. Блажка з ґімн. Франц-Йосифа у Львові до ґімн. в Бережанах, Йос. Розумкевича з Бережан до ґімн. Франц-Йосифа у Львові, Як. Богосевича з учительскої семинириї в Коросні до ґімназиї в Стрию, Кл. Клебера з ІІ. ґімн. в Терноноли до Сянока, д-ра Казим. Ярецкого з І. до ІІ. школи реальної у Львові, Ів. Козака з ґімн. сьв. Анни до І. школи реальної в Кракові, Луку Сторчиковского зі школи

годі сумнівати ся, що від приїзду Баскервіля хтось слїдить єго пильно і ходить за ним, як тїнь. Инакше, хто міг би знати відразу, що Баскервіль замешкав в готели Норземберленд? Коли слїдили єго першого дня, то певно, заключав я, будуть слїдити й нинї. Ти може замітив, що коли др. Мортімер читав свою казку, я підходив двічи до вікна.

— Так, пригадую собі.

— Я зирнув на улицю, чи хто не ходить перед домом, але не замітив нікого. Слухай, маємо до дїла з людиною дуже хитрою. Справа путає ся, а хотяй я не певний, з якою силою стаю до бою, приязною, чи ворожою, то все таки признаю, що сила якась є. Коли наші приятелї вийшли від нас, я удав ся за ними, бажаючи викрити їх невидимого опікуна. Та він був на стілько обережний, що не хотїв пускати ся пішки, але усїв до дорожки, щоби тим лекше слїдити їх з заду або випередити і в той спосіб не звертати на себе уваги. Таке поведенє давало єму ще й сю користь, що, коли-б они хотїли їхати дорожкою, міг би слїдити їх без страти часу. Та попри те сей спосіб поведеня має одну дуже від'ємну сторону.

— Віддає єго на ласку або неласку візника.

— Так.

— Шкода, що ми не достерегли єго числа.

— Дорогий Ватзоне, хоть як я пошив ся в дурнї, то чейже не станеш мене підозрівати, що я забув придивити ся числови дорожки. 2704 .... тямлю добре. Але поки-що се обходить нас мало.

— Не знаю, єй Богу, чи можна було зробити тут щось більше.

— Я повинен був, скоро лиш замітив дорожку, сейчас вернути ся і йти в противнім напрямі. Тодї певно був би я знайшов вільну дорожку. На дорожцї можна було слїдити єго в означенім віддаленю, або ще лїпше, поїхати сейчас до хотелю Норземберленд і там заждати. Як би показало ся, що наш незнакомець слїдить Баскервіля, то ми так само слїдили би єго. Тимчасом завдяки нерозважному поспіхови, з котрого наш противник умів скористати незвичайно швидко та енерґічно, ми зрадили ся і втеряли єго слїди. Ми самі винні.

Розмовляючи, ми йшли поволи улицею Реджента і вже давно пустили з очий доктора Мортімера та єго товариша.

— Дальше їх слїдити нема чого — сказав Гольмс. — Тїнь щезла і вже не верне. Та полишили ся нам в руках инші карти і тепер ними заграємо. Чи ти міг би зізнати як перед судом, яке було лице у того чоловіка?

— Певно означити міг би я лише єго бороду.

— Я також... і з того заключаю, що борода по всякій імовірности була фальшива. Чоловік проворний, що підняв ся такого дразливого дїла, носить бороду лише в тїй цїли, щоби укрити черти свого лиця. Війдїм сюди, Ватзоне!

Гольмс війшов до бюра післанців сеї дїльницї міста, де директор повитав єго дуже ввічливо.

— А, пан Вільзон!... Бачу, що ви не забули моєї дрібної прислуги.

— Ні, пане, і не забуду. Ви уратували менї честь, а може й житє.

— Переборщуєте, ласкавий пане. Пригадую собі, пане Вільзон, що між вашими хлопцями був оден Картврайт, котрий підчас нашого слїдства проявив чимало ємкости.

— Так, пане Гольмс, він ще у нас.

— Не могли-б ви єго прикликати? Дякую. А тепер рад би я, щоби ви розміняли менї пятифунтовий банкнот.

Чотирнайцятьлїтний хлопець, з інтелїґентним лицем та бистрими очима, явив ся на голос директорского дзвінка, станув перед Гольмсом і глядів з великою пошаною на славного аґента тайної поліциї.

— Дай менї адресову книжку — сказав Гольмс. — Дякую! Слухай, Картврайт, маєш тут назви двайцять трех готелїв, положених в безпосереднім сусїдстві Черінґ-Крос. Бачиш?

— Бачу.

— Звідаєш їх всїх по черзї.

— Добре.

— Зачнеш від того, що портиєрови кождого з них даш оден шілїнґ. Маєш тут двайцять три шілїнґи.

— Добре.

— Попросиш кождого з них, щоби позволив тобі переглянути кіш з паперами з попередного дня. Скажеш, що занесено важну телеґраму під невластиву адресу і що мусиш єї знайти. Розумієш?

— Розумію.

— На дїлї будеш глядати середучої сторони „Таймс'у,“ повитинаної ножицями. Маєш тут те саме число „Таймс'у,“ а ось сторона, о котру менї ходить. Пізнаєш єї легко, що?

— Пізнаю.

— В кождім готели портиєр відошле тебе до послугача, котрому також даш шілїнґа. По всякій імовірности в двайцятьох готелях на двайцять і три скажуть тобі, що папери з коша спалені або викинені. В трех готелях покажуть тобі купу паперів і там будеш глядіти сторони „Таймс'у“. Трудно, щоби ти єї знайшов. Маєш ще десять шілїнґів на непередвиджені видатки. Донесеш менї телеґрафічно перед вечером на улицю Бекер, що ти зробив. А тепер, Ватзоне, мусимо, також телеґрафічно, провірити тотожність дорожкаря ч. 2704, почім вступимо до першої-лїпшої ґалериї образів на улици Бонд, щоби провести там час, заким виберемо ся до наших знакомих в готели.

V.

Шерльок Гольмс умів дуже легко відривати свої гадки від справ, котрі заняли всю єго увагу. Через дві години він немов забув до чиста про нашу таємну справу, подивляючи твори сучасних бельґійских малярів. Не хотїв говорити про нїщо, лише про штуку, про

реальної в Станиславові до такої-ж школи в Снятині.

— **Небезпечні проби.** Могучість держав на мори зависить не від числа воєнних кораблїв, але найбільше від відпорности тих кораблїв на удари гарматних куль ворожої фльоти. Тому заряд маринарки кождої держави стремить щораз ліпшого обезпеченя воєнних кораблїв при помочи грубих, сталевих панцирів. Панцирі хоронять не лише боки суден, але що найважнїйше, вежі, в котрих находять ся великокалїброві гармати. Проби витривалости сталевих панцирів дуже рідко відбувають ся, бо така забавка значно більше може коштувати, як щорічні вправи сухопутної артилєриї в стріляню острими кулями до приготованих в тій цїли шанців і манекінів, які звичайно не богато коштують і не суть небезпечні. Від часу, коли в 1875 р. анґлїйске воєнне судно „Гутспер" остріляувало для досьвідних цїлий вежове судно „Ґлетон," від того часу такі проби не відбували ся в нї одній воєнній маринарцї. Аж в серпни с. р. французский мінїстер маринарки, Пелетан, зарядив такі вправи і сам взяв в них участь. Розходило ся о випробоване, о скілько гарматна куля може пошкодити панцирній вежі, чи може відорвати єї від корабля, чи вежа ударена кулею зможе ще обертати ся, та о скілько небезпечними суть гарматні кулї для корабельної артилєриї. Розуміє ся, що послїдне питане можна рішити лише при помочи досьвіду з „живим материялом" т. є. з людьми. Щоби не наразити ся на заміт, що легковажить собі людске житє, мін. Пелетан сам був в тім часї на корабли „Сіфрен," коли остріляно сей корабель з $30\frac{1}{2}$-центиметрових гармат з корабля „Массена." Яко цїль служила передна вежа панцирника „Сіфрен." Воєнне судно „Массена" стануло на якорі на віддалени 800 метрів, а набій пороху зміряно в той спосіб, щоби куля ударила в вежу з такою силою, як би летїла з нормального віддаленя 3400 м. Така куля — сталевий ґранат системи Макарова — перебиває на віддаленя 800 м. сталевий панцир, грубий на 155 мм. — Перша куля випущена з „Массени" на вежу „Сіфрена" перебила прямовісну панцирну плиту, грубу на 155 мм. Сама вежа від потрясеня нічого не потерпіла. Тодї покрито знїшну сторону вежі дуже грубим панциром, але з середно гартованої сталі. Куля злучила панцир в саму середину, але застрягла в сталі. Вежа заколибала ся, але остала здібною до дальшого ужитку. Третю кулю вимірено в вежу з боку, але куля відбила ся як горох від стїни і упала в море. — Вислїд сих вправ принято у війскових кругах з вдоволенєм, бо виявило ся, що панцирники суть прямо непобідимі супротив куль ворожої фльоти. Дослїди Пелетана суть для воєнних фльот великої ваги і ними заняли ся нинї войскові круги всїх держав

Телеграми.

Відень 7 вересня. Приїхав тут єгипетский Кедив в дорозї з Парижа.

Будапешт 7 вересня. Є. В. Цїсар принимав вчера о пів до 10 год. рано президента кабінету ґр. Кіна-Гедерварі'го, а о 1 год. в полудне б. през. мін. Кольомана Селя. Сель по авдиенциї виїхав до своєї маєтности в Рашот.

Білград 7 вересня. Король Петро з родиною вернув вчера з подорожи по краю; на двірци повитали єго представителї властий цивільних і войскових.

Білград 7 вересня. Зачувати, що наслїдник престола в день своїх уродин дня 27 ст. ст. серпня має вступити до войска яко рядовий, а кн. Арсен має того дня бути іменований ґенералом.

Константинополь, 7 вересня. Войскові повномочники анґлїйский, австро-угорский, німецкий і французский виїхали до Македониї, щоби переконати ся на місци і на власні очи о ситуациї. Анґлїйский і французский приїхали вже до Монастиря.

котру впрочім мав дуже дикі погляди, а навіть підчас дороги з ґалєриї до готелю Норсемберлєнд.

— Сер Генрі Баскервіль жде на вас у себе — сказав урядник готелевого бюра. — Поручив менї попросити вас безпроволочно на гору.

— Чи позволите менї заглянути до книжки приїзжих гостий? — спитав Гольмс.

— Прошу дуже.

Книжка виказала, що по Баскервілю записано ще три імена: Теофіля Джонзона з Нюкестль і панї Ольдмор із служницею з Гай Льодж, Альтон.

— Се мабуть той сам Джонзон, котрого я знаю — звернув ся Гольмс до портиєра. — Адвокат, правда? сивий і трохи кулявий?

— Нї, пане, той п. Джозон є властителем складу вугля, дуже кремезний добродій, не старший від вас.

— Помиляєте ся мабуть що-до єго званя.

— Нї, певно нї; від многих лїт заїзджає до сего готелю і всї знаємо єго дуже добре.

— Га, то що иншого. А панї Ольдмор? Здає ся менї, що те імя для мене не чуже. Прошу дарувати мою цїкавість, але часто, відвідуючи одного знакомого, находимо і другого.

— Панї Ольдмор спаралїжована. Єї чоловік був колись посадником міста Ґлюсестер. Коли лише приїзджає до Льондону, все стає у нас.

— Дякую за поясненя. Здає ся, що она для мене зовсім незнакома.

Входячи на сходи, Гольмс сказав до мене тихо:

— Тими питанями ми ствердили дуже важну річ. Знаємо тепер, що ті, котрі займають ся так пильно нашим приятелем, не замешкали в тім самім, що й він, готели. Се вказує, що хотяй слїдять єго пильно, про що лучилась нам нагода переконати ся, не менше пильно вистерігають ся, щоби їх замічено. З того поведеня можна богато догадати ся.

— Приміром?

— А хочби того.... Що се, добродію? Що стало ся?

На скруті готелевого коридора ми наткнули ся на Баскервіля у власній особі. Лице горіло єму від гніву, а в руцї держав старий, запорошений черевик. Був такий лютий, що минула добра хвиля, заким зміг добути з горла голос, а коли відозвав ся, говорив ще виразнїйшим, як рано, американьским диялєктом.

— Здає ся, що з мене кплять собі в тім готели! — кричав. — Але я навчу їх розуму, до сто громів! Як послугач не знайде менї черевика, натру їм такого хріну, що до смерти мене не забудуть! Знаю ся на жартах, пане Гольмс, але тим разом позволили собі за богато!

— Глядаєте все ще свого черевика?

— Так, і мушу єго мати!

— Але ви говорили, що вам пропав новий, жовтий черевик?

— Так, а тепер знов старий, чорний.

— Що ви кажете?

— Що чуєте! Маю лише три пари.... нові жовті, старі чорні і ті, що ношу. Вчера вечером забрали менї оден жовтий, а нинї знов вкрали чорний.... Ну, знайшов ся? Говори, чоловіче, говори, чого витріщив на мене очи!

На коридори явив ся перестрашений кельнер.

— Нї, прошу пана, я питав по цїлім готели, але нїхто не знає нічого.

— Або черевик знайде ся перед вечером, або повідомлю властителя готелю, що забираю ся з єго буди.

— Знайде ся.... ручу панови, знайде ся, прошу лише о терпеливість.

— Ну, памятайте! Не позволю за нїяку цїну, щоби я втратив якусь річ в тій злодійскій норі.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ *) Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ *) Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова а Орлова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·10	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	7·20	„ Перемишля від $^{1}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$, Хирова
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ *) Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава. Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5 06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ *) Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ *) Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

*) Важний з днем отвореня шляху Львів-Самбір

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).